TOKYO STORY

pointa

Tereza Macková

Tokyo story

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Tereza Macková

Tokyo story – e-kniha
Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TOKYO STORY

Tereza Macková

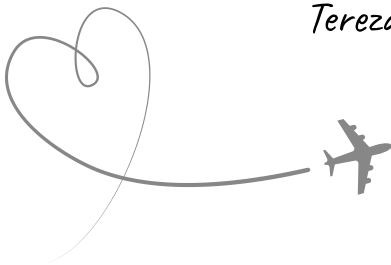

TOKYO STORY

Tereza Macková

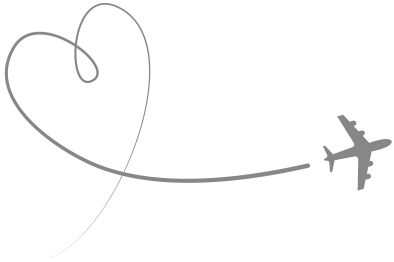

2020

pointa

Kniha s Pointou

Nakladatelská online služba a komunita Pointa mění způsob vydávání knih a zapojuje čtenáře do dění.

Jak to u nás funguje? Autor na Pointu přichází s rukopisem a najde si knižní kolegy od grafika až po korektorku. Práce na knize ale začínají až o něco později. Pro její zrod je zásadní předprodej. S jeho pomocí získává autor od čtenářů menší finanční částky a celkový obnos pak použije na vydání i veškeré náklady, které jsou s ním spojené. A jak už vyplývá z předchozích vět, právě čtenáři jsou pro Pointu a její autory stěžejní.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

O té, kterou právě držíš v ruce, už je rozhodnuto. Podívej se na Pointě i na další knihy, jejichž osud můžeš ovlivnit.

www.pointa.cz

© Tereza Macková

ISBN 978-80-883-3576-4 tištěná kniha
ISBN 978-80-883-3577-1 ePub
ISBN 978-80-883-3578-8 Mobi
ISBN 978-80-883-3579-5 PDF

1.

„Do Japonska jste přijela za turistikou?“

Úředník za přepážkou celní kontroly tokijského letiště netrpělivě pomrkával očima schovanýma za malými kulatými brýlemi a tužkou klepal do stolu před sebou.

Místnost byla k prasknutí zaplněna lidmi všeho věku a nejrůznějších národností. Jeden přes druhého se strkali a tahali se o propisky a formuláře, které bylo nutné před vstupem do země vyplnit, a prali se o každý centimetr, kde se dalo psát. Na dohlížející ostraze, jež se snažila srovnat dav do řady postupující mezi oddělujícími páskami, byla patrná únava a počínající rezignace na všechno.

Alici zaujal souboj dvou mužů u vedlejšího okénka, kteří se nemohli dohodnout, kdo z nich je zrovna na řadě, a proto celníkovi nevěnovala pozornost.

„Madam, důvod vaší cesty?“

Trhla sebou a svůj pohled obrátila zpět na mužíka.

„Turistika? Ano. Chci si prohlédnout Tokio, Kjóto a další města, když bude čas.“ Byla si vědoma, že neříká tak docela pravdu, ale aby zrovna teď začala vyprávět o všech událostech, které ji vedly k cestě do Japonska, to přirozeně nešlo.

Úředník ještě chvíli něco ťukal do počítače, prohlížel její doklady a pak jí je podal zpět. „Vítejte v Japonsku, přeji vám příjemný pobyt."

Alice pobrala své věci a zamířila k pásům pro výdej zavazadel. První krok měla za sebou. Nervozita jí však stále nepříjemně stahovala žaludek a ruce se jí chvěly. Odjakživa neměla ráda uniformované lidi. Policisté, ostraha v obchodech, revizoři, ti všichni v ní vzbuzovali naprosto iracionální strach. Strach, že něco udělala špatně, že teprve něco špatně udělá, že něco opomněla. Nikdy v životě přitom neukradla ani lízátko, nikdy nejela metrem načerno. Leda omylem, když si zapomněla včas koupit nový kupón. A v takovém případě vystoupila v momentě, kdy si to uvědomila, a okamžitě běžela k automatu na jízdenky.

Jaký vlastně měla důvod být nyní nervózní? Z toho, že úředník na první pohled pozná, že si sem nepřijela prohlížet památky? Že jí z obličeje vyčte pravý důvod návštěvy a řekne: „Ne, ne, ne, milá slečno, sbalte si zase svoje zavazadla, o takové jako vy tu nemáme zájem."?

Když to vzala kolem a kolem, vlastně zas tak moc nelhala. Pokud se nepodaří uskutečnit to, proč sem přijela, jestli všechno, k čemu se upínala, selže, pak bude mít na svatyně a chrámy času dost.

Křečovitě stáhla ústa do něčeho, co mělo vypadat jako úsměv, a děkovně kývla zaměstnanci letiště, co jí pomohl sundat kufr z pásu. Oproti místnosti imigrační kontroly vypadala tahle hala jako opuštěná fabrika. Byl to obrovský prostor s podivně studeným světlem, jež dodávalo obličejům pracovníků ve stejnokrojích mrtvolný vzhled. Kolem se motalo několik unavených a dezorientovaných cestujících, kteří čekali na svá zavazadla u dlouhých, skřípějících pásů. Nad skleněnými posuvnými dveřmi nepravidelně blikal zelený nápis EXIT.

Alicino srdce se z té atmosféry smrsklo jako sušená švestka. Blázen! Prostě blázen! Sebrat všechny věci, co má, přemluvit sestřenici, aby se postarala o jejího psa, a s veškerými úsporami v kapse letět přes půl zeměkoule. Nikoho tu nezná, nikdo nezná ji…

Jediné, co má, je adresa bytu, jehož pronájem si dopředu rezervovala přes internet a kam se musí dnes večer dostat. Šlo snad o jedinou věc, kterou si kromě zakoupení letenky zajistila předem. Naplňovalo ji patřičnou hrdostí, že něco takového zvládla udělat v dostatečném předstihu. Plánování čehokoliv není totiž zrovna její silná stránka a je vcelku jedno, jestli se jedná o nákup potravin nebo cestu přes půl planety. Věci dělá z náhlého popudu, jakési momentální inspirace. Bez rozmyslu, bez seznamů. A tak nějak to bylo i s cestou do Japonska. Sice trvalo dlouho, než k ní sebrala odvahu – zvažovala veškerá pro i proti, v hlavě si skládala všechny možné scénáře, ale když už se napevno rozhodla, že do toho opravdu půjde, nejraději by prostě okamžitě odjela na letiště. Slabý hlásek kdesi vzadu uvnitř hlavy ji však přesvědčil, že bude přece jen lepší alespoň tuhle věc promyslet předem.

Podívala se na hodinky, avšak ty jí žádnou velkou službu neprokázaly, jelikož si ještě pořád neposunula čas ze středoevropského na místní. Rozhlédla se tedy po příletové hale, aby našla nějaké hodiny. Ty nejbližší ukazovaly 21.20. Alice strnula.

„Ach ne!“ zaúpěla hlasitě, až se po ní kolemjdoucí otáčeli. Klíče od bytu si měla vyzvednout v kanceláři firmy Sakura Apartments do devíti hodin. Nepočítala s tím, jak velké zpoždění může letadlo cestou nabrat. Přemýšlela, kde sehnat ubytování na dnešní noc, ale touhle dobou byly informační centra a turistické kanceláře samozřejmě zavřené. To se měla v tuhle pozdní hodinu procházet po městě a hledat, kde ji ještě dneska

přijmou? Nebo nasednout do taxíku a oznámit řidiči: „Odvezte mě do nejbližšího hotelu?“

Zoufale se rozhlížela po příletové hale a uvažovala, co bude dělat. Po dlouhé cestě na ni navíc silně doléhal jet lag. Nespala nejméně sedmadvacet hodin, a tak se cítila unavená a podrážděná, před očima měla mžitky, motala se jí hlava. Kafe! Potřebuje kafe! Snad jí trochu zvedne tlak i náladu.

Zastavila se u blízkého stánku. Už taky zavírali, ale milá servírka se slitovala nad jejím bledým obličejem a zoufalým výrazem a uvolila se uvařit ještě jednu kávu. Alice klesla do plastové židle a čekala na své oblíbené vanilkové latté. Vytáhla mobil a zkusila vytočit číslo uvedené na propozicích k ubytování. Moc šancí tomu nedávala, ale co kdyby přece…

Po dlouhém vyzvánění se na druhém konci konečně ozval unavený hlas: „*Moši, moši!*“

Její srdce zaplesalo. „Haló? Já mám u vás zarezervované ubytování.“

„Aha, skvělé. Přijďte si prosím zítra v otvíracích hodinách vyzvednout své klíče.“ Hlas umlkl a bylo zřejmé, že se dotyčný chystá zavěsit.

„Nee, počkejte!“ vykřikla Alice. „Potřebuji je dnes večer.“

„Cože? Dnes večer? To je… no… víte, trochu…,“ protahoval muž svá slova, jak nechtěl napřímo odmítnout její požadavek, „… už zavíráme. Respektive už máme dávno zavřeno.“

„Ale já nemám kde spát!“

Na druhé straně sluchátka se pověstná japonská zdvořilost právě prala s naprostou nechutí zůstávat v práci přes čas.

„Kde jste teď?“

„Na letišti Narita.“

„Áááá!“ Zdvořilost evidentně dostávala na frak. „Víte,

kolik času vám zabere cesta sem do kanceláře? Nemůžu tu na vás čekat."

„Prosím!"

Zavládlo několik vteřin absolutního ticha. Pak se ozval hluboký povzdech. „Tak honem! Jestli tu nebudete do hodiny, jdu domů."

Alici spadl ze srdce ohromný kámen.

Proplést se změtí tokijských linek metra nebylo vůbec snadné. Tak komplikovaný systém snad nikdy neviděla. V Praze to bylo dost jednoduché. Tři linky, tři přestupní stanice. Ale tady? Zmateně hleděla na pavučinu linek různých barev, různé operátory, bezpočet přestupních míst. Chvíli trvalo, než pochopila, čím má jet, kterým směrem a jaký lístek k tomu bude potřebovat. Cesta nakonec zabrala mnohem více času, než by musela. Několikrát se ztratila v přestupových chodbách, pak vystoupila z metra špatným východem a svou ne zrovna vybroušenou japonštinou se snažila doptat na cestu.

Když po devadesáti minutách konečně dorazila do kanceláře firmy Sakura Apartments, čekal ji tam zapšklý obličej poněkud ošklivého chlápka ve středních letech, který mačkal listy papírů do kuliček a trefoval se jimi do nástěnných hodin visících nade dveřmi.

„Nezaplatila jste zálohu, vaše rezervace propadla," oznámil ledově, jen co vstoupila do dveří.

„Co prosím?"

„Zá-lo-hu!" opakoval pomalu a nahlas, jako kdyby snad nevěděla, co to slovo znamená. Rozuměla mu dobře, ale nešlo jí na rozum, jak mohla přehlédnout něco takového, jako je výzva k zaplacení zálohy. „Měla jste zaplatit tři měsíční nájmy dopředu. Teď už je byt, který jste chtěla, opět pronajatý."

Alicino srdce pokleslo. „Nemáte volný nějaký jiný? Beru cokoliv."

Slovo *cokoliv* však chápala v mnohem užším pojetí než chlapík za stolem. Nabídl jí krásné, v některých případech i celkem velké byty v nejužším centru Tokia. Ovšem jejich pronájem stál asi tolik, co cesta kolem světa nebo SUV s koženými sedačkami v plné výbavě. Jediný volný byt za přijatelnou cenu, co měl v nabídce, se nacházel u stanice metra Komagome. Alice ho nadšeně vzala. Bylo úplně jedno, jestli bude bydlet na Komagome nebo někde jinde, stejně netušila, kde to je. I kdyby jí chtěl pronajmout špeluňku daleko za hranicí města, stejně by mu zlíbala ruce vděkem, že si nemusí ustlat na kufru někde v podchodu.

Za několik desítek minut otevřela dveře svého prozatímního bydliště a s údivem hleděla na to, za co právě zaplatila šestinásobek své měsíční výplaty. Rozhlížela se kolem dokola a nemohla uvěřit, jak úsporně lze takový byt zařídit.

Bylo tam všechno. Miniaturní kuchyňka s dřezem, plotýnkou a rychlovarnou konvicí, vestavěná skříň na šaty i s botníkem, postel vcelku normálních rozměrů, a dokonce i psací stůl v podobě sklopné desky přidělané ke zdi. Nechyběla ani malá koupelna (ačkoliv šlo spíš o toaletu, na které jste se mohli rovnou osprchovat). Vše dokonale směstnáno na pouhých čtrnácti metrech čtverečních.

Alice si vzpomněla, jak kdysi se sestřenicí Evou viděly v televizi dokument o nějakém tokijském hotelu, v němž hosté spí v uzavřených kukaních. Vypadal, jako by vypadl z filmu Pátý element. Tehdy se tomu obě hodně nasmály. Nedovedly si představit, že by takové místo skutečně existovalo a někdo by v něm dobrovolně bydlel. Když se ale teď podívala kolem

sebe, musela uznat, že tohle nemá k bytu s vysunovací postelí a otočnou sprchou, jaký obýval Bruce Willis alias Korben Dallas, příliš daleko.

Při vzpomínce na Evu si vybavila jejich poslední rozhovor, co vedly na letišti v Praze.

„Nejezdi tam, je to pitomost."

„Možná je, ale znáš mě, musím se o tom přesvědčit sama."

„Tak aspoň počkej do příštího roku. Dodělám školu a poletím s tebou."

„Ne, musím letět teď. Čím později, tím menší bude šance. A navíc by mě teta zabila, kdybych tě odvezla s sebou."

„Mámu už bych nějak přesvědčila. Spolu by nám šlo všechno mnohem líp. Víš, že z nás dvou jsem to já, kdo to umí s lidma."

„A k čemu bys mi tam, prosím tě, s těmi lidmi byla, když neumíš japonsky? I maturitu z angličtiny ti dali jenom z milosti, tak jak by ses tam chtěla domluvit?" zasmála se Alice a objala sestřenici kolem ramen.

Eva ohrnula ret a nafoukla tváře. „Aspoň takhle neblbnu kvůli chlapovi. Je pitomost se kvůli němu trmácet tak daleko."

Alice s povzdechem zavřela dveře svého nového miniaturního útulku a usedla na postel. Daleko… Co vlastně znamená daleko? uvažovala. Někomu je zatěžko jít pěšky do obchodu vzdáleného pět set metrů, jiný si létá na nákupy do Paříže. Kdo tedy určuje, co je přijatelná vzdálenost? A kdo rozhoduje o tom, nakolik smysluplný je cíl oné cesty? Pro někoho představovalo Tokio příliš odlehlou destinaci, kdežto ona by obletěla zeměkouli třeba dvakrát dokola, kdyby to znamenalo, že dosáhne toho, po čem tak touží.

2.

Najít v Tokiu práci nakonec nebylo tak složité, jak si Alice představovala. Od jejího příletu uběhl asi týden a za tu dobu se dokázala základně zorientovat v pohybu po městě. Věděla, kde si koupit potraviny, kde se levně a dobře najíst a jak se dopravit z místa na místo. Peněz zatím měla dost, ale netušila, kolik času tu bude muset strávit. A práci si chtěla najít také proto, aby se procvičila v japonštině a seznámila se s někým místním.

Už za studentských let si přivydělávala v kavárně v centru Prahy. Ta práce ji bavila. Ráda vařila kafe a obsluhovala lidi z různých koutů zeměkoule. Káva a cizinci – dvě vášně jejího života. S kolegyní Ajkou vždycky odhadovaly, odkud kdo je. Ajka pak spolu se jménem napsala na kelímek i zemi, odkud si myslely, že zákazník pochází. Někteří lidé si toho nevšimli, jiní to ignorovali, byli i tací, kteří se snad urazili (nutno dodat, že se ne vždy trefily přesně do černého). Ale našlo se i několik takových, kteří se se dvěma milými dívkami dali do řeči a vyprávěli, odkud jsou a co je do Čech přivádí.

Alice měla ve zvyku psát na kelímky drobné komplimenty a jiné pozitivně laděné vzkazy. Chválila šaty a účesy, hezký

úsměv nebo oči, smutným lidem psala něco povzbudivého, zamračeným něco legračního. Lidé, kteří tam chodili pravidelně, doufali, že ten den bude mít směnu zrovna Alice. Šéf z její záliby nadšený vůbec nebyl a požadoval, aby se držela firemní politiky psaní křestních jmen. Protože si ale vesměs nikdo nestěžoval, nijak zvlášť na ni přitom nenaléhal a ve většině případů dělal, že nic nevidí.

Při vzpomínce na svou starou práci si řekla, že by svých zkušeností mohla využít, a rozhodla se, že nejprve zkusí hledat brigádu ve velkém řetězci kaváren. Díky bohu za globalizaci, pomyslela si ironicky. Člověk mohl nadávat, jak chtěl, na stírání kulturních rozdílů, ztrátu identity či rizika nevyrovnaného boje lokálních podniků s nadnárodními korporacemi, ale občas to prostě mělo své výhody.

Obešla několik kaváren ve střední části města, ale bohužel se jí dostalo zamítavých odpovědí. Buď nikoho nesháněli, nebyli spokojení s její japonštinou, která, ač na velmi dobré úrovni, přece jen nebyla tak plynulá jako u rodilého mluvčího, nebo se nechtěli zaobírat složitou administrativou při vyřizování pracovního povolení pro cizince.

Nakonec se jí podařilo sehnat práci na letišti Narita, tam, kde její tokijská odysea začala. Muž mezi čtyřicítkou a padesátkou, pan Itó, byl nadšený z jejích předchozích zkušeností, protože už nebude třeba ji do všeho složitě zaučovat. Navíc ovládala tři světové jazyky a japonštinu k tomu. Nastoupit měla ihned, jelikož kavárna nečekaně přišla o dva stálé zaměstnance a stávající personál nezvládal pokrýt všechny směny. Byla pro ně v tu chvíli doslova vysvobozením.

Následující den tedy Alice vyrazila z domu plna nadšení a očekávání, co nová práce přinese. Na pracoviště se měla dostavit

už kolem šesté ráno, což pro ni bylo trochu vražedné, ale nakonec zvládla dorazit včas.

Zaučovala ji přibližně dvacetiletá dívka jménem Keiko, která se od prvního momentu netajila svou otrávenostní nad Alicinou kostrbatou mluvou a při každé chybě obracela oči v sloup. Druhá kolegyně, Hana, byla o poznání příjemnější a snažila se Keiko krotit v její nevychovanosti.

„Tak příšerný přízvuk vážně jen tak někdo nemá," nechala se slyšet Keiko dost nahlas, aby ta slova Alici rozhodně neunikla.

„Dej jí trochu času, je tu teprve pár hodin. Já si náhodou myslím, že vzhledem k tomu, že je v naší zemi prvně, mluví vážně skvěle," odvětila Hana. „Kde ses vlastně učila japonsky?" obrátila se k Alici.

„Měla jsem dobrého učitele," odpověděla a neubránila se záblesku nostalgických vzpomínek. Moc dobrého učitele!

„Jsi skvělý učitel. Lepšího bych nenašla," vytanula jí na mysli slova, jež pronesla před nějakým časem.

„Ale ty jsi otřesná studentka!" zněla ledová odpověď.

„Co tím myslíš? Vždyť mi to tak jde!"

„Poslední půlhodinu na mě jenom civíš. Myslíš, že jsem si toho nevšiml? Měl jsem ti na procvičování vymyslet složitější věty, abych tě víc zaměstnal."

„Když na tebe se při hraní moc hezky kouká."

„Víš, na co se ale vůbec hezky nekouká? Na tvoje kaligrafické pokusy. Pes klackem by psal lépe. Podívej se na tenhle znak," ukázal na papír ležící před ní, „co má jako proboha znamenat?"

Zašklebila se: „Stejně nechápu, proč to s tím psaním musíte mít tak komplikované. Hiragana, katakana, kandži… Proč vám nestačí jedna abeceda jako všem normálním národům?"

„Abychom odradili neschopné lajdáky a zůstali jenom zapálení a oddaní jedinci, jako jsi ty."

„Počkej… cos právě řekl… to měl být kompliment?" zvolala nadšeně.

Zamával po japonském způsobu rukou před obličejem na znamení nesouhlasu. „V žádném případě!"

„Přiznej to! Ty jsi mě právě pochválil!"

Jak první den nové brigády postupoval, podařilo se Alici udělat několik parádních kiksů. Pomíchala objednávky, špatně porozuměla, co zákazníci chtěli, nebo si popletla nápisy na dózách s různými druhy čaje. Ale nakonec musela zhodnotit, že na první den to nebylo vůbec špatné.

Cestou domů vystoupila z metra o několik stanic dříve, aby se trochu prošla. Pomalu kráčela ulicemi a vychutnávala si vlahý podvečer. Nasávala přitom atmosféru toho ohromného, nikdy neutichajícího města. Naslouchala ruchům ulice, prohlížela si vysoké, až k nebesům sahající domy a pročítala velké množství neonových nápisů. Některým z nich rozuměla, jiným ne.

Za tichého pobrukování přemýšlela, co se sebou dál. Má práci, to je fajn, ale konečně se bude muset začít zabývat tím, proč sem přijela. Odkládala to od chvíle, co přistála na letišti, ani vlastně nevěděla proč. Podvědomí jí zřejmě vysílalo signál, že hledání může přinést zklamání a neúspěch. Zatímco takhle v sobě mohla pořád živit naději, že všechno dobře dopadne.

Ale žádné další odsouvání, řekla si odhodlaně. S hledáním začne ještě dnes večer. Hm, nebo až zítra, to bude lepší.

3.

Kolik může být v takovém Tokiu hudebních škol? přemýšlela Alice. Bezesporu hodně, odpověděla si rovnou. Takže co může dělat a kde začne?

Byla zrovna celkem hluchá hodina a v kavárně sedělo jen několik zákazníků. Alice poklízela nádobí ze stolů a zamyšleně leštila barový pult.

„Dvojité espresso s sebou, prosím. Nebo trojité, jestli něco takového vedete," ozvalo se za ní znenadání, až leknutím nadskočila. Obrátila se a spatřila příjemně vyhlížejícího mladíka, který se na ni culil od ucha k uchu.

„Trojité… ehm… my ne…," koktala. Rozhlížela se, jestli neuvidí některou z kolegyň, ale ani jedna z nich nebyla zrovna po ruce. Keiko si běžela obstarat něco k jídlu a Hana vzadu vyndávala z myčky čisté nádobí.

„Nevedete, já vím. Dělám si legraci. To jen, že bych potřeboval kofein nejlíp přímo do žíly, jestli mám přežít cestu domů," prohlásil a poklepal si dvěma prsty na předloktí. Pak ukázal ke komínku čistých kelímků: „A napište tam Hikaru."

Mladíkovi mohlo být něco mezi pětadvaceti a třiceti lety, i když si tím nemohla být vůbec jistá. Japonci vždycky působí